

Dievs ir uzticīgs

1 Pāvils, pēc Dieva prāta aicināts Kristus Jēzus apustulis, un brālis Sostens
2 Dieva draudzei Korintā, Jēzū Kristū svētītiem, aicinātiem svētajiem un visiem, kas piesauc
mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdu visās vietās, tiklab pie viņiem, kā pie mums:
3 žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus!
4 Es pateicos Dievam vienumēr jūsu dēļ par žēlastību, kas jums ir dota Kristū Jēzū,
5 jo ar Viņu jūs esat kļuvuši bagāti visās lietās viscaur vārdos un atziņā,
6 tāpēc ka Kristus liecībai ir likti stipri pamati jūsu vidū,
7 tādēļ jums netrūkst nevienas dāvanas, un jūs sagaidāt mūsu Kunga Jēzus Kristus
parādīšanos.
8 Viņš jūs arī darīs stiprus līdz galam, nevainojamus mūsu Kunga Jēzus Kristus dienā.
9 Dievs ir uzticīgs, kas jūs aicinājis Sava Dēla Jēzus Kristus, mūsu Kunga, sadraudzībā.
1.Kor. 1,1-9

Mīļā draudze!

Šogad Adventa laiks ir sācies ar daudzām rūpēm: par veselību, par izdzīvošanu, par nākotni. Tā vien liekas, ka koronavīruss aizvien skaļāk klauvē pie mūsu durvīm, ar katru dienu ziņas kļūst trauksmainākas. Piedevām daudziem nāk klāt satraukums par to, kā *savilkt galus*, ja vairs nav ienākumu; kā rūpēties par bērniem mājās, ja pašam ir jāiet uz darbu; kā tikt galā ar citām veselības kaitēm, ja slimnīcas stipri ierobežo savus pakalpojumus. Noteikti vienam otram nav absolūti nekāda noskaņojuma, lai ieietu Adventa laikā un sagaidītu Ziemsvētkus. Man ir jāatzīst, ka tik tiešām nav viegli saglabāt savu iekšējo līdzsvaru, ja tik daudzas lietas ir apdraudētas un ja briesmas nemaz nav tālu. Jautājums ir nopietns – kā mēs varam sagaidīt Kristu šādos apstākļos? Kā Jūs domājat?

Laiks pārdomām...

Lai svinētu Ziemsvētkus tādā nozīmē, ka es ieraugu Kristus gaismu, ir nepieciešams sagatavošanās laiks. Ir vajadzīgs Adventa laiks, ka es gatavotos uzņemt Kristu savā dzīvē. Lai to varētu, man vispirms ir jāapzinās tumsa, kas man ir visapkārt. Daudzi nespēj to izturēt, sāk apšaubīt lietas, ka briesmas saistībā ar vīrusu vai ar klimata izmaiņām ir viens liels izdomājums, vai arī tie vienkārši aizbēg savā izklaides pasaulē pie televizora vai datora, lai tikai nevajadzētu domāt par to, kas notiek ārējā pasaulē. Bet var būt arī savādāk. Daudzi no mums to ir piedzīvojuši, ka grūtības un problēmas mūs dzen Dieva rokās. Tikai tad, kad es apzinos savu bezspēcību, es sāku meklēt palīdzību pie Dieva. Kamēr man viss ir kārtībā, es pats esmu sev *dievs*. Priekš kam man vajadzīga kaut kāda ārēja palīdzība? Tātad pat problēmām ir sava gaišā puse, tās mums liek apzināties nepieciešamību pēc palīdzības un atbalsta.

Adventa laiks ir par to, ka es nesamierinos ar šo pasauli, kāda tā ir. Es apzinos, ka mani joprojām daudzas lietas tracina, es nepiekrītu netaisnībai, vienaldzībai, nabadzībai, ciešanām. Nē, šī pasaule nav kārtībā, arī mūsu mīļajā Latvijā laiku pa laiku ir vajadzīgs kāds modinātāja zvans, kas liek pamosties no miega, kas liek ieraudzīt to, kas nepatīk, kas baida un izsit no līdzsvara. Ja viss būtu kārtībā, kamdēļ svinēt Ziemsvētkus? Kāpēc cerēt uz Kristu? Kāpēc ilgoties pēc

labākas pasaules, dzīves, gaismas?

Šo skatīšanos tumsā nevajag sajaukt ar bezcerību. Tieši pretēji. Tikai tad, ja nosaucu lietas īstajos vārdos, es to varu likt Dievam priekšā un ienākt Viņa gaismā.

Mums jau tagad ir tik daudz dots. Apustulis Pāvils sāk savu vēstuli korintiešiem ar pateicību par žēlastību, kas viņiem ir dota Kristū Jēzū. Arī Jūs, mīlie draudzes cilvēki, nesākat no nulles. Jūs, tāpat kā toreiz Korintas kristieši, esat dzirdējuši par Kristu, par to, ko Viņš mūsu labā ir darījis. Arī Jūs esat saņēmuši evaņģēliju, labo vēsti, ka Dievs Jūs mīl tik ļoti, ka ir atdevis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai apliecinātu to, ka Viņš ir 100% ar Jums; ka mums ir vieta, kur varam atrast patvērumu savās bēdās, savās rūpēs, savā izmisumā.

Ja turpina lasīt Pāvila vēstuli, atklājas, ka Korintas draudze bija tālu no ideāla. Tur bija tik daudz savstarpēju kašķu, neuzticības, cilvēki dzīvoja amorālu dzīvi, bija vienaldzīgi pret vājākiem, sacentās, kurš ir labākais utt. Un tomēr Pāvils iesāk ar to labo, ka ar Kristu viņi ir kļuvuši bagāti visās lietās, ka netrūkst nevienas dāvanas, ka Dievs ir uzticīgs.

Kā tas iet kopā ar to, ka vispirms ir jāapzinās tumsa, kurā mēs dzīvojam? Savā ziņā baznīcas gads mums liek iziet aizvien atkal ceļu no tumsas uz gaismu. Mēs jau visi esam dzirdējuši Ziemsvētku vēsti un tomēr tā nezaudē savu spožumu, ja no sirds tai uzticamies. Tai vienmēr atkal no jauna ir jāiesakņojas mūsu dzīvē, jo mēs taču vienmēr atkal aizejam no tās, aizmirstam būtiskāko, apmaldāmies savos domu un jūtu labirintos. Bet ir viens liels 'bet' – mēs zinām, uz kurieni mēs ejam. Mums kristībā tika dots apsolījums, ka Dievs mūs pieņem kā Savus bērnus, ka piederam Viņam caur Jēzu Kristu.

Tas ir paradoksāli, ka tieši tad, kad cilvēkam iet visgrūtāk, tas visvairāk var izjust Kristus klātbūtni. Es tieši lasu grāmatiņu, kurā ir apkopotas atvadu vēstules no cilvēkiem, kas bija notiesāti uz nāvi tāpēc, ka pretojās nacistiem. Kāds liels spēks un kāds miers no viņu vārdiem staro! Tā vietā, lai žēlotos par savu likteni, tie mierina savus tuviniekus un apliecina, ka viņi nekad iepriekš nav izjutuši tik lielu Dieva tuvumu savā bezpalīdzībā.

Tāpat arī tas pieder pie Adventa laika, ka es pievēršos tam, kas tiešām ir svarīgs dzīvē – Kristum, Viņa klātbūtnei, Viņa vārdam. Un tad es saprotu, ka neesmu viens šajā lielajā juceklī, bet ka Dievs man ir dāvinājis Kristu, un caur Viņu tuvus cilvēkus, kas iet kopā ar mani pa ticības un mīlestības ceļu. Arī tas ir viens no spēka avotiem šajos laikos, ka apzinos, ka man ir cilvēki līdzās, ģimenē vai draudzē, kas par mani lūdz, kas mani iedrošina, kas uzrāda kļūdas, ja esmu apmaldījies.

Mums nav jābaidās no tumsas visapkārt, jo, tā kā Pāvils saka: *Dievs ir uzticīgs, kas jūs aicinājis Sava Dēla Jēzus Kristus, mūsu Kunga, sadraudzībā.* Āmen!